

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

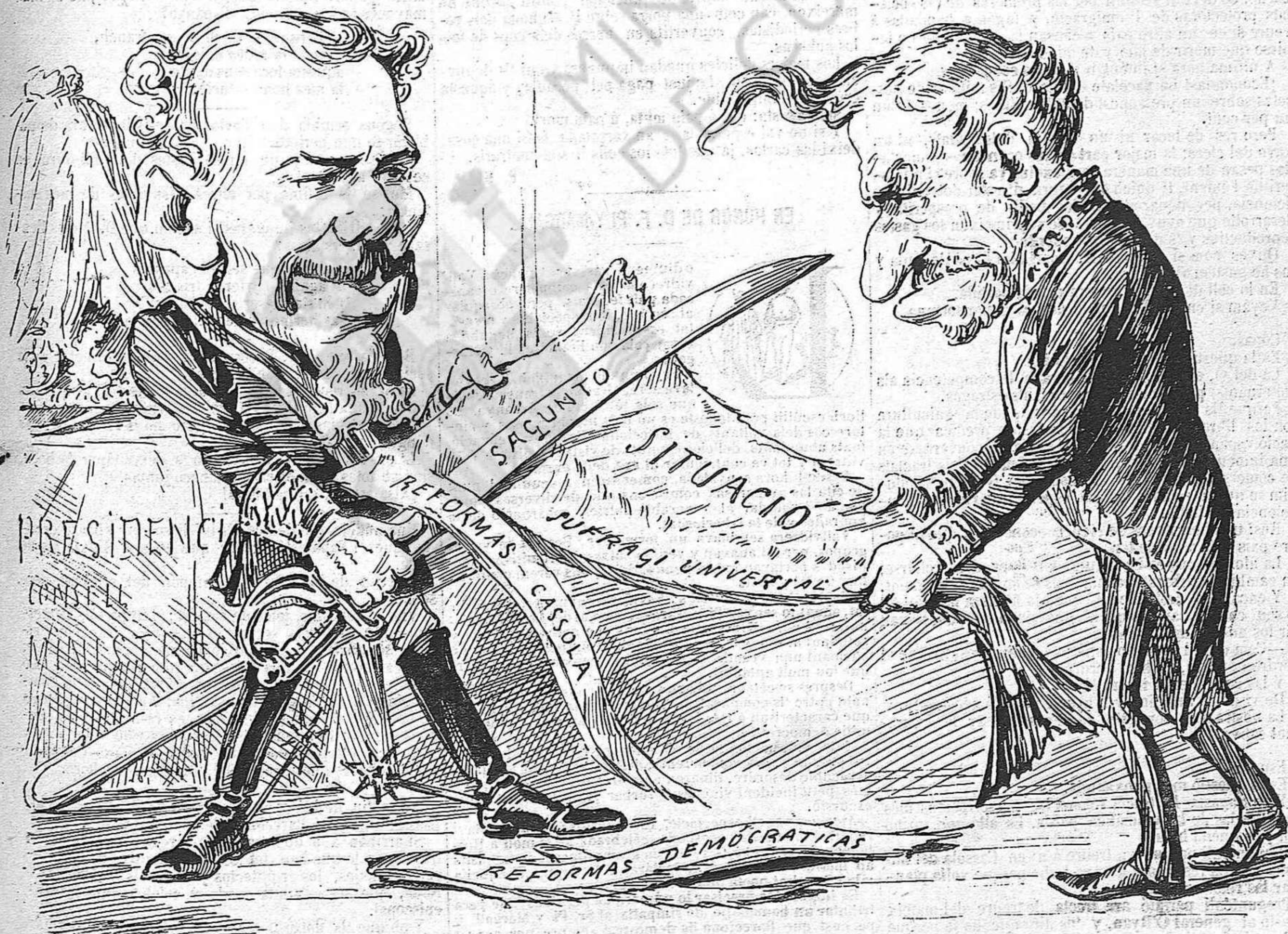
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ACTUAL SITUACIÓ POLÍTICA.

Lo qui talla 'l bacallá.

LOS CUATRO COLLS.

o joch de cartas que té 'l govern entre mans está complert, ab los quatre colls corresponents: oros, copas, espasas y bastos.

Pero cada coll es per ell una qüestió pavorosa, y com té tan malas manyas, per lo mateix que no juga gayre net, es més que probable, segur, qu' en últim resultat ha de perdre la partida.

O sinó, analisisémo.

Oros.

Es á dir quartos.

Son cada día més escassos. Los tractats de comers fets sense cap ni peus ni sentaner, los han obert las fronteras y se 'n han anat á passejar per l' extranger. Allá diu qu' están molt bé y que no tenen gayres ganas de tornar.

La industria, 'l comers, l' agricultura passan mil penas y fatichs y á lo millor cauhen en basca.

Los pagesos del interior d' Espanya no poden vendre la cullita, per la depreciació qu' experimentan los seus productos, y 'ls fabricants de Catalunya no poden col·locar los seus géneros, perque 'ls agricultors no tenen un clau, y en lo que menos pensan es en vestir-se.

Los presupuestos, cada día més crescuts y devoradors, saldan sempre ab un gran déficit.

Las contribucions y tributs, cada día més difícils de recaudar.

Y 'ls treballadors sense feyna, ni esperansa de trobarne, se deixan seduhir per las promesas de las societats protectoras de l' emigració, y fugen á bandadas á veure si en un altre país alcansan la fortuna de no tenir-se que morir de fam y de miseria.

A última hora s' intentan algunas economias.

¡Economias! La xacolate del lloro. Sis milions de pesetas sobre un presupost de 800 milions; menos de un hù per cent.

Pero res de tocar ni un céntim dels soldats, ni un xavo del clero: la major part de las economias projectadas pesan de una manera casi exclusiva sobre 'l ministeri de Foment, l' únich que hauria d' estar dotat ab suficiencia, per donar al país los medis de prosperitat y desarrollo que avuy li faltan. Se suprimeixen los gastos reproductius y 's deixan los supérfluos.

Qu' es com si diguessem: suprimim lo pá de taula y 'ns ho gastém ab música.

En lo coll d' oros, lo govern pert la partida.

Veyám si en un altre coll alcansará millor fortuna.

Copas.

Es la qüestió del vi y dels alcoholos.

La del vi, en la qual la filoxera fa la competencia als gobernants; pero sense ocasionar tants estragos.

Perque 'ls enemichs més acérrims de la vinicultura son los libre-cambistas que, després de predicar que la nació espanyola pera ser felis, havia de convertir-se en una inmensa vinya, han lograt, per medi dels tractats de comers y la lléy dels alcoholos, que 'l vi que produhim se quedi estancat á casa, esperant la ruinosa competencia del italiá.

Res: una borratxera de ciencia económica, que al pobre país lo fa anar de ttri.

La filoxera necessita alguns anys per desarrollarse; en cambi 'ls disbarats económicos se fan en un moment.

Y encare es probable que quan la filoxera haja fet tot lo seu camí, quan no quedi una vinya en peu, pugan dir los nostres agricultors:

—Com que 'l vi ja no valia un céntim, resulta que al perdre la vinya, no hem perdut res.

Y las copas serán inservibles.

De vi no 'n tindrem; y l' aygua no será necessaria.

La nostra sort consistirá en fernos passar la set tragant saliva.

Espasas.

Es la qüestió més punxaguda.

Y en Sagasta la tracta segons las prescripciones més complicadas de la gramática parda. Es alló que un ho veu y 's queda blau.

Preguntéuli perqué va treure á n' en Cassola del ministeri, y 'us responderá que va ferho perque volia plantejar las reformas militares.

Preguntéuli perqué ara tracta de treure del mateix puesto al general O'Ryan, y 'us dirá que ho fa perque 's nega á plantejarlas.

La lógica, davant de aquestas extranyesas s' arrenca 'ls cabells de rabia.

Los militares arrufan lo-nás: las espasas frisan de impaciencia.

Dias endarrera s' havia projectat lo casament del nebot del oncle ab l' home del lupé. L' espasa de Alcolea convertida en cagaterro y posada en remull estava disposta per donar nou vigor al anémich govern, cada dia més débil y desmenjat.

Donchs aquesta combinació de la farmacopea política se 'n ha anat al botavant, ab molis dels ascensos militars.

Estava designat per cusirse un nou entorxat á la mànega algun amic de 'n López Dominguez, li corresponia per antigüetat y era necessari concedirli aquesta gangueta á tall de regalo de boda.

Lo general O'Ryan, ab la seva teoria dels militars defectuosos y dels militars sense defectes, ha trobat la manera de deixar en bitza als camaradas de 'n López Dominguez, y ara aquest senyor ha romput ab la nuvia, y s' ha desfet alló del casament, á pesar de haverse ja tirat trona avall las tres amonestacions.

D. Práxedes no pot sortir de las espasas.

De pitjor condició que 'ls infelissos que 's troban tancats entre espasa y paret, ell se troba rodejat d' espasas... sense contar la de Sagunto que pesa sobre del seu cap y está si cau, no cau.

En aquesta situació s' ajeu boca-terros: s' acluca, 's tapa las orellas y fa 'l mort.

Lo coll d' espasas no pot serli més fatal.

Palos.

Aquest coll podria salvarlo; pero no se 'n sab valer.

Palo de cego contra 'ls tramposos y defraudadors, y 'ls defraudadors y 'ls tramposos s' escapan sempre, plens de tranquilidad y ab los diners á la butxaca.

Palo de cego contra 'ls frares que allá á las Provincias vascongadas acumulan elements per encendre y fomenar una nova guerra civil, y 'ls frares per l' istil del Padre Ignaci, aquell ex-gastador carlista, autor del sermó furios, se riuen del govern cuberts sota la capa del Pare Llevaneras, que després de cantar la palinodia, al sentir-se ben sostingut per poders misteriosos, dels quals es imposible parlar sense perill, llenza sobre 'l govern lo major dels insults, aprobant y aplaudint los excessos tribunicis del frare ex-gastador.

Y 'l palo que hauria de funcionar contra 'ls que ho mereixen, cau com una porra sobre l' esquena dels pobres periodistas, convertits en burros dels cops de tots los gobernans.

Los majors delictes quedan impunes, y qui 'ls denuncia es lo qui reb. Lo just paga pel pecador, y aquesta crueltat es imposible.

Sr. Sagasta: qui á palo mata, á palo mor'.

Y si no vol esperar la gran garrotada, fassi una cosa: deixi-las cartas, ja que tots los colls li son contraris.

P. K.

EN HONOR DE D. F. PI Y MARGALL.

o diumenje passat se verificá á Vallvidrera la festa campestre organizada pels federals. per obsequiar al sen jefe, lo respectable y respetat ex-president de la Republica espanyola don Francisco Pi y Margall.

Feya un día magnífich. Lo cel estava seré, ab aquella transparencia que sóls té 'l cel d' Espanya. Lo lloch escullit pera la festa es un dels més hermosos y pintorescos dels voltants de Barcelona. Frondosa vejetació, fonts abundants, deliciosos punts de vista: tot aixó té Vallvidrera y tot va contribuir al éxit de la excursió.

Desde l' hora senyalada, comensaren á acudir al punt de cita las numerosas comisiones que de diversos punts venían á saludar al venerable patrici, encarnació de la honradés y de la laboriositat.

Vallvidrera semblava un formiguer. Per tot se veyan grupos, per tot anavan y venjan cótxes; las comitivas organizadas portavan lo seu pendó, dels quals várem contarne fins á vint y tants.

En un lloch apropiat s' havia aixecat un senzill envelat, ahont lo senyor Pi y Margall, rodejat del Consell regional, rebé á las diversas comisiones que anavan desfilant y saludant al seu jefe, qui, al final, pronunciá un discurs, afirmant una vegada més las sevas conviccions, discurs que fou molt aplaudit.

Després se celebrá 'l banquet en l' envelat aludit, reynant entre 'ls comensals la fraternitat y la dolsa expansió que caracterisan á tots los individuos de la numerosa familia democrática.

Entre tan, pel fondo de Vallvidrera y en todas las alturas próximas, los concurrents, disseminats aquí y allá en agradable desordre, dinaren en pau y alegría, sense que 'l més petit incident vingués á turbar la tranquilidad de la excursió.

Al veure aquell espectacle, va venirnos á la memoria 'l recort d' una festa parecida, celebrada no fa molt á Hostalrich. hont també 's reuniren gran número de catalans ab motiu de haver sigut declarat fill adoptiu d' aquella vila l' inspirat poeta don Frederich Soler.

Es imposible precisar lo número de personas que pera tributar un homenatge de simpatía al Sr. Pi y Margall, y pel gust que Barcelona ha demostrat sempre per aquest género de festas, va acudir á Vallvidrera.

Lo carril de Sarriá desde las primeras horas del mati fins molt avansada la tarde—pués á las tres varem veure encara trens carregats de personas que anavan á contemplar aquell espectacle—no va poguer donar l' abast á la concurrencia que s' esperava davant de la estació.

En resúm: una festa agradabilíssima que deixarà un viu recort á tots los que van tenir lo gust d' assistirhi y que sens dupte degué causar dolsa impressió al senyor Pi y Margall, artista com lo primer y admirador de la naturalesa.

Dimecres tingué lloch en lo Circo Barcelonés una vetllada també en honor del senyor Pi y Margall, que posá més y més de relléu l' alta consideració que á tothom inspira, y que deixá completament satisfets al obsequiat, als organitzadors y al numerós públich que hi va concorre.

F.

o hi ha que donari voltas. Lo senyor Romero Robledo es lo tipo més bromista y empexano que hi ha sota la capa del sol.

¿No dirian quin' una se 'n ha pensat ara?

La de venir á Barcelona y pronunciar un discurs democrátich.

¡Democrátich! ¿ho han entés? Democrátich.

Miri, senyor Romero; si per cas no vaji pas á pronunciar aquest discurs al teatro Principal.

Perque potser encara hi ha aquell socio de l' altra vegada que vosté va venir, y estich segur de que al sentirli parlar á vosté de democracia, li tornaria á dir:

—¡Quina barra!

Vaja, ara si que sortirém d' apuros d' una vegada. Ja s' ha acabat la crisis, ja s' ha acabat la gana.

Lo senyor Moret diu que prepara solucions económicas que agradarán molt al poble catalá.

¿Será possible! ¿Tractará 'l senyor Meret de fer dimisió y anarsen ab la música á un altra part, no ficantse may més en los negocis d' Espanya?

Perque, si tinch de ser franch, segons la mèva opinió, aquesta fora sens dupte la més bona solució.

Segons sembla don Carlos ha desistit per ara de publicar lo nou periódich que s' havia anunciat.

¡Ja estranyava jo qu' ell se gastés deu mil duros en cosas d' aquestas!

Més se 'ls estima per altres assumptos de més sustentancia.

¿Que dirian las húngaras si sabian que D. Carlos llen-sava 'ls diners aixís?

Crech que serian capassas d' agafarlo y ferne trissas, y hasta potser d' arrancarli las hermosas dents... postissas.

Sembla que 'l Sr. Becerra será nombrat director de la societat arrendataria de tabacos.

Aixó 'm recorda la feta de aquell elector, al qual un candidat á la Diputació á Còrts li oferia un puro.

—Nó, gracias,—va dir—un puro no 'l vull; i per cas donguim un estanch.

L' ex-barricadero Becerra no 's deixa tapar la boca, sinó ab todas las fábricas de tabaco juntas.

¡Alsa amigo, quina breva!

Una noticia que dedico als infelissos qu' encare creuhen que 'l Papa está prèns y que té per llit un jas de palla.

La casa de Lleó XIII se compon del següent personal:

Vint majordoms, jefes de cámara; 140 prelats doméstichs; 170 camarers secrets; 6 camarers de capa y espasa; 30 oficials y 60 individuos de la guardia noble; 130 camarers de capa y espasa supernumeraris; 200 camarers de honor extra-urbanos; 14 oficials de la guardia suissa y de la guardia palatina; 7 capellans secrets de honor; 7 capellans de honor extra-urbanos; 20 clergues secrets; 10 intendents y escuders y 50 ngiers.

Total: 1,160 personas, sense contar lo Sacro-Colegi. 1,160 bocas que menjan del diner de Sant Pere.

Ab motiu de las festas que han de comensar demá passat, tindrem á Barcelona, deu ó dotze hisbes.

Si arriban á la dotzena jo m' areviré á demanarlos que fassin lo que han fet los juriscónsults, los papecaris, los metjes, los arquitectos y hasta 'ls espiritistas. Nada, que segueixin la moda y celebriun un Congrès episcopal.

Y ab que 'ls dotze 's reuneixin, y tots dotze á la vegada pronuncihin una paraula, com per exemple: ¡Quánta mitra! ja haurán fet un altre hisbe.

Y la dotzena senzilla, s' haurá tornat dotzena de frare.

De un folleto del célebre energumeno Dr. Sarda y

Salvany, titulat: *¿Los curas? ¡Bah! Son hombres como nosotros:*
 «No, y mil vegades no, cristians ó incréduls: lo sacerdot de Déu no es home com vosaltres; té cos y ánima com vosaltres, necessitats com vosaltres y hasta si tan m'apuréu pecats lo mateix que vosaltres, y tal vegada més que algú de vosaltres»
 En aquest punt estich conforme de tota conformitat ab lo Dr. Sardá: lo capellá es un sach de pecats; pero no es home.
 Es capellá.

Y aquí va un exemple.
 Un frare mendicant va presentarse á la casa de un fondista de Fuenterrabia, conegut per liberal, demanant limosna. Y la mestressa, compassiva va regalarli un bacallá sech.

¿Qué fa un gos quan se li dona un ós, un rosegó de pa, ó una filagarsa de carn? Remena la qua, en senyal de agraïment.

Y ¿qué va fer lo frare mendicant, ans de anarse'n, ab lo bacallá sech sota l' aixella?
 Va encararse ab la seva benefactora, dihenlli textualment:

«Com que 'l marit de vosté es liberal, está condemnat ell, vosté y tota la familia.»

Are diguim si unas entranyas per t' estil pot tenirlas cap home ni cap bestia.

En Moret es l' home dels grans projectes.
 Actualment está treballant per suprimir 24 provincias y més de 3,000 ajuntaments.

Me sembla que aquest bon senyor se dona massa molèstia.

Ell que vaji fent tractats de comers, y podrá donarse 'l gustarro de suprimir tota la nació de una vegada.

Lo director de *Las Provincias* de Valencia, periódich de tendencias conservadoras, pero molt independent, es D. Teodoro Llorente, periodista cortés, literat distingit y polítich sensat.

Donchs contra aquest senyor acaba de dictarse auto de presó, per la publicació de un telegrama que li sigué enviat desde Madrid, y que res oferia de particular.

Quan un veu aquestas cosas, las camas li fan figa, los genolls se li doblegan davant del Omnipotent Sagasta, y una veu compunjida puja als llabis exclamant:

—Senyor, senyor... Si hasta 'ls més justos van á la presó ¿qué será de nosaltres, pobres y miserables pecadors?

Una circular del govern sobre 'l joch, publicada recientemente, considera prohibits los anomenats del monte y de la loteria y en general los que donan ventatjas permanents als banquers.

De manera que 'ls encarregats de perseguir lo funest vicí del joch cumplimentant las lleys vigents y la circular que acaba d' expedirse, deuria dirigirse contra 'l mateix govern que realisa la loteria nacional.

Ventatjas més permanents que las qu' ell obté no 's trobarian en cap més joch.

Tothom sab que á cada sorteig se queda la quarta part dels diners dels jugadors.

Lo govern més que ningú, no hauria de predicar ab circulars, sinó ab l' exemple.

No podém menos de felicitar cordialment al periódich *La salud pública*, que vé á defender los interessos més sagrats del poble, combatent ab verdadera valentia, las sofisticacions dels aliments en Barcelona, cosa tan important com descuydada per l' autoritat.

També emprén una campanya contra 'l curanderisme en todas las sévas manifestacions.

LA CAMPANA DE GRACIA sempre formarà al costat dels que batallin en pró de la salut y en contra de tots los farsants, sigan de la classe que 's vulga.

CARTAS DE FORA.—Per graciós lo rector de Barbará. A la quènta no li agrada que la germana de la tabernera del poble soslingui relacions ab un jove foraster. Y las ha empresas contra ells desde la trona, parlant de no sé quinas impuresas y assegurant que á la taberna no 's fa altra cosa qu' escándol...

Lo que hi ha en lo fondo de tot aixó es que 'l senyor rector no vol diversions fora del teatre, porque 'l teatro li dona cert rédit y 'ls altres puestos no.

Cada cosa en son lloch y 'ls quartos á la butxaca del rector: ¿veritat, mossen Jaume?

Senyor Administrador de correus: ¿vol fer lo favor de evitar que en lo paquet de periódichs que enviém á Agramunt hi falti cada senmana algún número? Tal vegada si ho preguntava al peató de Juliola, podria sapiguer per hont se perden.

Senyor Jefe de la Estació de Montblanch: Si una persona arriba tart á la estació, vosté li diu que no pot donarli bitllet per falta de temps: tot aixó está molt bé. Pero ¿cóm es que devegadas venen més tart altrás personas y á aquestas las despatxa desseguida? ¿qué té dos reglaments per ventura?

Hi ha arcaldes ó tinents de idem que per donar permís pera ballar, demanan dos duros y no volen extendre recibo. Y si la comissió del ball se nega á donarlos d' aquesta manera, prohibeix lo ball, acompanyat dels mossos de la escuadra.

Lo que hi ha es que, á pesar de tot, lo ball se fa, y 'l tinent d' arcalde se 'n ha d' anar ab la qua entre camas. Si volen més informes, á la Beguda (S. Llorens d' Hortons) los hi donarán.

Quina romeria més bonica ha sigut la que 'ls vehins de Suria han fet á la ermita del Miracle! Nada menos que 'l rector havia fet f un pregó pèl nunci, prometent que tots los que anessin al Miracle tindrian pa, liit, roba y tot lo que necessitessin... á més de 40 días d' indulgencia per barba. ¡Eh, quina esplendides!

Pero 'ls infelissos que 's van deixar pescar, al arribar allí, mullats com un xop per la pluja que pel camí havían suferit, van trobarse ab que si pèl rector, vicari y monjas hi havia liits y todas las comoditats, per ells no hi havia més que palla pera dormir... y no se si hasta per menjar.

Senyor rector de Suria! ¿no sab qu' es pecat enganyar als ignorants d' aquesta manera?

A UN AMICH.

CONTESTACIÓ Á UNA CARTA REBUDA AB TRES SENMANAS DE RETRAS

Simpátich Llorens: Acabo de rebre en aquest instant la tèva estimada carta, que, segons veig, m' has enviat únicament porque 't digui de quina especie serán las festas extraordinarias que s' inauguran demá

Grans festas. Llorens, grans festas! Coménsat á figurar que, si no 's dona contraordre, fins sortiran los gegants; que hi haurá professons magnas, que l' ou potser ballará y que hasta no s' a quants bisbes nos vindrán á visitar.

Si vols que 't parli ab franquesa, no estich molt ben informat de lo que diu lo programa de las festas. Tot passant per la casa de la vila, l' he vist vora del portal: pero al veure tantas lletras y sabent lo taran-ná del nostre solemne arcalde, que sols per dir *Déu vos quart* enrahona catorze horas, y al cap-de-vall un no sab qué diu ni qué s' embolica, no m' hi he volgut aturar, per qual motiu no puch darte cap explicació oficial.

Pèl veynat sento que diuen que en las festas hi haurá balls de bastons y de gitanas, que tindrem *patium* y *drach*; (ignoro si volen dir Fontrodona y Masvidal) que vindrán *coplas* de fora; que hi haurá dansas de rams y si molt convé de cocas; que veurém Xiquets de Valls y xiquets d' altrás comarcas; que 'ns darán cohets en gran, en fi, que durant vint días... ó trenta...—no ho sé per clar— los vehins de Barcelona y 'ls que hi vingan, estarán més divertits que unas Pasquas y molt més trempats que un all.

Per la mèva part, puch dirte que si baixas tornarás á veure aquells archs de ferro, que ja has vist set ó vuyt anys, sota 'ls arbres de la Rambla: ara, es cert, son molt tronats y fan una pila d' esses; pero diu que aixís darán un aspecte més diabólich al famós passeig central, donant, de pas, una idea de lo tort que aquí tot va.

M' han contat que hi haurá toros, grans carreras de caballs, regatas, festas nocturnas, músicas... en fi la mar de diversions: unas gratis y altrás *gratant* ó pagant.

La Exposició ja está llesta: salvo certs petits detalls que ara tot just se comensan, lo demés ja 's pot mirar... quan no plou, ni 's cala foch ni 'ls portals están tancats.

Crech, pues, qu' es l' hora propicia de vení aquí á disfrutar un parellot de senmanas, ó un mes, si 't passa pèl cap. Las fondas diu qu' están plenas; dispesas y restaurants no tenen ni un quarto libre ni una cadira vacant.

T' aviso porque 't previnguis, pues si baixas á ciutat, no pensis pas vení á casa del teu amich

C. GUYÁ.

LA PAU D' EUROPA.

qui tenen l' última invenció de la diploma ia moderna.
 La pau d' Europa.
 Ab aquestas paraulas als llabis, los que dirigeixen lo tinglado de la política internacional pretenen justificarho tot.
 Si las tres potencias centrals se coaligan y forman l' agrupació guerrera més formidable que

may s' haja vist, ho fan per la pau d' Europa.
 Si l' Italia planta cara á la Fransa y li busca las pessigollas y li dirigeix notas agressivas, es en pro de la pau d' Europa.

Si Austria concentra forsas y Alemania movilisa cossos d' exercit, tot es per la pau d' Europa.

Y sempre 'l mateix estribillo
 Quan en Bismarck y en Cris: i varen reunir-se ¿de qué 's pensan que van parlar? ¿d' aislar á la Fransa?

No senyors: de afiansar la pau d' Europa
 Ara s' han reunit també 'l canceller alemany y 'l primer ministre austriach. ¿De qué s' han ocupat?

Ni cal preguntarho, de la pau d' Europa.
 Dintre de poch s' ajuntarán las escuadras alemana, italiana y austriaca en lo Mediterrani.

Pero ja poden suposar que tot será també per la pau d' Europa.

Seria curiós preguntar á aquestos personatjes qué es lo que entenen per pau.

Potser ni menos ho saben.
 Perque la veritat es que de tal manera la remenan y la rehoten de l' cantó al altre, que la pobre pau está casi bé desconeuguda.

Contan que hi havia una criada que matava á cops de bastó las moscas que s' aturavan sobre 'l mirall.

Per supuesto, que 'l mirall anava á trossos.
 Pero ella ja ho deya:—Cadascú té 'l seu modo de matar moscas—

Lo mateix deuen pensar los aixerits defensors de la pau d' Europa:

—Cadascú té 'l seu modo de defensar la pau.
 Per lo tan visquin tranquils y no s' extranyin de res.

Si qualsevol demati 's despertan y senten dir que 'ls exercits alemanys, italians ó austriachs están fent desgracias per aquestos mons de Déu, tórnninse á adormir y pensin que tot ho fan pèl mateix.

Per la pau d' Europa.

FANTÁSTICH.

L tornar de Fransa, ahont ha sigut extraordinariament obsequiat per tothom, lo general Blanco ha anat á Madrid.

Y parlant allí de las reformas militars, ha dit que segons ell ni es convenient agarrarse al rutinarisme dels antichs ni abocarse massa depressa á las innovacions

dels moderns.

Tè rahó 'l general Blanco.
 Ha donat en l' idem.

A Andalucía casi tots los rius s' han desbordat.
 Lo Rius de Barcelona s' ha desbordat també.
 Y ha inundat d' inglesos todas las dependencias de casa la ciutat y oficinas de la Exposició.

Lo senyor Sagasta es á San Sebastia.
 Y ¿saben qué diu que hi ha anat á fer allí?
 A descansar.

Bravissim, senyor Sagasta;
 aquest cop ja l' he comprés.....
 ¡Es clar que ha de descansar!
 ¡Es tan cansat... no fer res!

¡Bona nit, viola!
 Tot lo que 's deya de l' aliansa entre 'ls fusionistas y en Lopez Dominguez s' ha tornat aygua-poll.
 Las concessions que 'l senyor Sagasta feya al *nebot del tio* li han semblat pocas.

A la quènta don Práxedes li oferia una cartera y ell demanava tot lo ministeri.

—Li daré aquesta saleta:
 ¿está satisfet aixís?
 —No senyor; no farém res:
 m' ha de dar... —¿Qué?

—Tot lo pis.

Llegeixo:
 «Don Carlos ha enviat una carta...»
 ¿Una carta? Ja 'm penso quina.
 L' as d' oros.

Lo general O'Ryan té 'l propósit de suprimir las músicas militars.
 Ho comprench molt bé.
 Tal com van las cosas, y sobre tot las cosas militars, lo govern no pot estar per músicas.

Un periòdich conservador atribueix tan grans virtuts a la paraula del seu mónstruo adorable, que diu que al impuls de una frase seva pot desplomarse l'edifici de la situació.

Y ara calculin, si ab una frase tira 'ls edificis a terra i que no farà aquest mónstruo 'l dia que 's posi a estornudar.

Al llegir aquestas enormitats comenso a comprendre la reserva dels conservadors, respecte al viatge de don Anton a Barcelona.

Es que D. Anton y 'ls seus amichs nos preparan una gran sorpresa.

Si 'm prometen que no ho faràn corre, 'ls ho diré. D. Anton, al arribar, se col·locarà a la plassa dels Encants, cantonada al edifici de Sant Sebastià, pegará una bufada, y quedarà obert definitivament lo carrer de reforma.

Lo qual ja no 's dirá carrer de Bilbao ni de la Reyna regente, sinó *Calle del Mónstruo* de todas las edades.

Un embaixador de Persia que havia de anar als Estats Units, va passar per París, y allà s'ha quedat, seduït per la hermosura de aquella capital republicana y per la vida agradable que allà pot passar l'home de quartos.

Es lo que haurá dir aquest embaixador.
—La vida es curta, y pèl temps que hi hem de ser... rodi la bola.

Un subjecte que per fugir de la calor se'n va a fora a passar una temporada, pren estatje en una casa ahont llogan quartos als forasters, mediant un tant diari, y entre ell y la mestressa que li ensenya las habitacions, s'entaula 'l següent diàlech:

—Aquí estaré molt bé.
—Jo m'ho penso.
—¿Sab? Re d'etiquetas, ni de ceremonias.
—Perfectament.
—Estaré com en familia.
—Es lo que busco.
—Miri, aquí cada hù 's fa 'l lliit y s'escombra 'l quarto.
Lo foraster encara fuig.

Al últim l'han tirat a l'aygua.
¿Sabem a qui? ¿Al general Cassola!
Tal es al menos lo nom de un vaporet de recreo, que acaba de ser botat en lo Parch de Vigo.
A pesar de ser un vaporet, y a pesar de ser de recreo, ¡ay del dia en qu' explotí 'l general Cassola!

Diuhem de Berlin que l'emperador Guillem té grans dolors a las orellas y pateix de insomnis.
Remey segur: si las orellas li fan mal, que li reguin la corona y que las hi freguin.
Perque ja va dirho en Pitarra, en no recordo quina gatada:

«Pesa més una corona que una paca de cotó.

Nota important.
Perque produheixi 'l degut efecte, la fregada d'orellas deuria encomanarse a algún facultatiu francés.

Antes de ahir lo célebre Succi va comensar lo seu dejuni de 30 dias en lo Palau de Ciencias de la Exposició. En l'ordre dels dejunis que ha realisat aquest subjecte, ocupa 'l qu' está realisant lo número 25.

Y sempre fa lo mateix: una comissió de metjes lo vigila nit y dia perque no puga fer la patota, y 'l públich que vulga visitar-lo, ha de pagar un tan d'entrada.

Vels' hi aquí un home que no menjant res, se guanya las caizaladas.

Una carta de Tremp enviada a *El Siglo futuro*, dona compte de una pelegrinació o platxeria espiritual, poch menos que improvisada, ja que sens més qu' escriure una vintena de cartas a altres tants rectors van reunir-se uns 1,500 caps de pelegri en un siti tan frestech é inaccessible que ha de pujarshi a peu.

La carta de Tremp, acaba dihent:
«Sin embargo, por ese camino de cabras y de lobos, subieron los parrocos cantando himnos.»

Y ara desde aquesta feta, aquell perillós camí será de llops y de cabras, de rectors y pelegrins.

Llegeixo en un telégrama:

«A consecuencia de las grans plujas que han caygut sobre Valencia, s'ha perdut la meytat de la cullita del arrós.»

Sr. Sagasta: la Providencia que disposa de la pluja y de la serena, ho diu ben clarament: l'arrós s'está acabant.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ta-ri-na.
2. ANAGRAMA.—Lorca-Calor.
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Anselmo.
4. CONVERSA.—Robador.
5. GEROGLÍFICH.—Per pérduas un perdis.

XARADA.

—Dónguim un vas de primera, va dir ab to molt formal a una noya de Total un xicot soldat tercera; y respongué la minyona ab igual formalitat:
—Quan lo vulgui de hu-segona, disposi, senyor soldat.

MAPA-MUNDI.

ANAGRAMA.

No entench a fé, amich Pasqual com ta germana es tant tot d'estimar a n' en Cabot qu' es tan lleig y tan total.

ROMÁ ESPINAT.

CONVERSA.

—Vés a buscarme taps, Pona.
—¿Ahont hi vaig, a cala Sió?
—No.

—¿A cala Teresa?

—No: ahont t'hi dil fa poca estona.

TRENCA-CLOSCAS.

AGULLAN.

D. RAMÓN OTESSÁ.

en

CALAF.

Combinar questas lletras de manera que formin lo nom de una vila catalana.

MANEL GARDÓ.

GEROGLÍFICH.

X
× K D
A I I K
DA
I
Pere
LL

J. T. ANGUILA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: Un batxiller en arts, Nen de mamas, J. Erras, B. Torrens y Balart, L. Solé y V., Dolors Mont, Camilo Kleks, Noy de Sans y J. B. de Reus.

Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten los ciutadans: Pau Pelgrim, E. B. Mut Xerrayre, J. T. Anguila, Noy Ros, Un que 'l coneix, Un llanut, J. N. Alias, Ego Sum, Carlos, Bernat Xinxola, Tres del llas y R. Castella.

Ciutada J. M. (Montblanch): Altres vegadas ja 'ns hem ocupat d'aquest fulano: avuy no puch ferho per falta d'espai.—F. D. (Llinas del Vallés): No entench que vol dir.—Colomé: Hi ha bona intenció, pero per publicar no esta bé.—Asus: L'assumpto es molt gastal; la forma careix de brillo: probi ab alguna altra cosa.—Ildefons Igual: Ja li vaig dir que aquestas cosas científicas no feyan per nosaltres.—Segimon: Esta molt bé.—F. Claramunt y E. Torres: La culpa es del manso que va vendre 'ls llibres.—Un suscriptor (Mataró): Seria picar en ferro fret: lo que passa a Mataró, passa a Barcelona y passa a tot arreu. De tots modos, gracias.—R. Roura: Esta bé, pero no té interés.—Capella pre-històrich: Comensa y acaba bé, pero resulta magre. Veji si ho engreixa, s'entén en lo bon sentit.—A. Camps: Ja 'l tenim present. De tot arriba 'l dia.—S. Vendrell: ¿Vol dir qu' es seu tot aixó?—Pere Galindayne: Mirarém si tocanla una mica marxa.—A. Gibert: Aprofitarém bastanta cosa.—Antonet del Corral: Lo mateix li dich a vosté.—Pepet del Carril: Quan sigui 'l dia, ja 'ns ho mirarém.—Hilari Flauta: Esta molt mal accentuat.—J. M. Bernis: ¡Per amor de Deu, no 's posi d'aquesta manera! Si vosté estés en lo nostre lloch, ja veuria com a pesar del seu desitj es impossible contentar a tothom y guardar ordre en la publicació de traballs.—P. Talladas: Publicarém bastanta cosa: gracias.

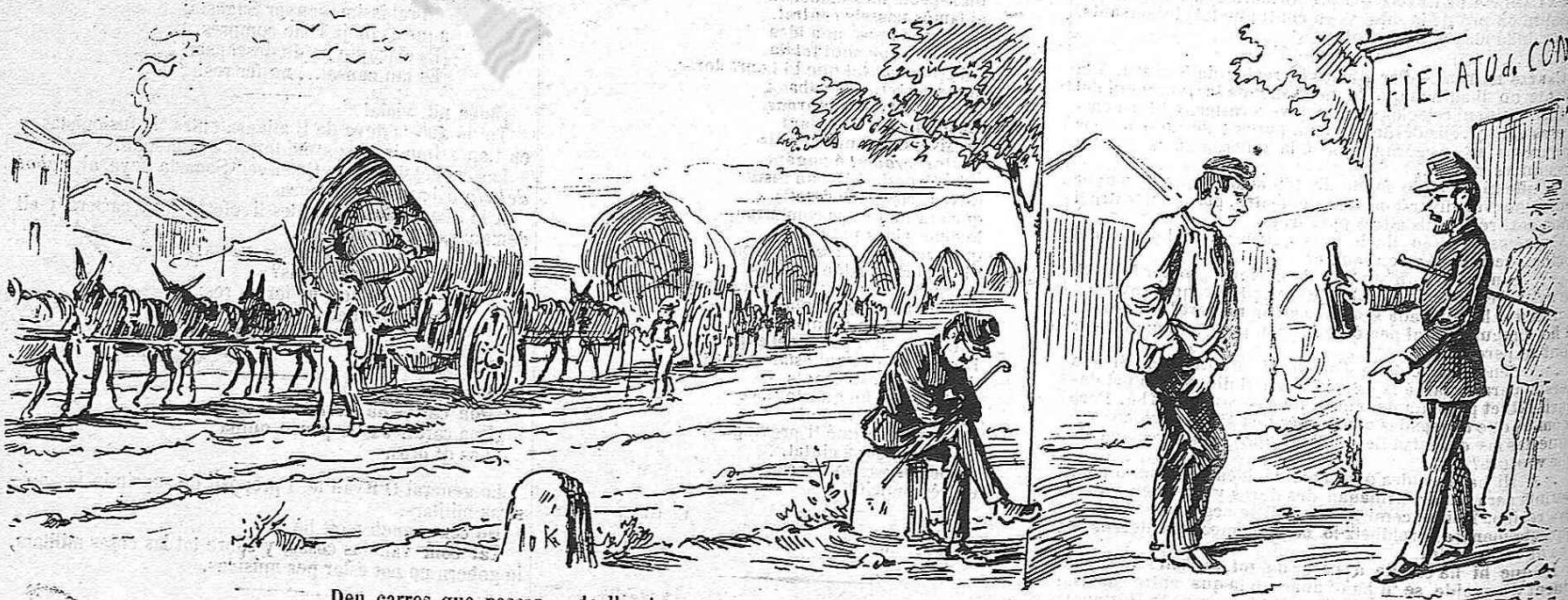
AVIS IMPORTANT A NOSTRES LECTORS Y SUSCRIPTORS.

La próxima senmana conmemorará LA CAMPANA DE GRACIA la fetxa memorable de la Revolució de Setembre, ab un número extraordinari de doble tamany y doble preu ó sigan 10 céntims. Contindrá dibuixos dels primers artistas catalans, y creyém poder dar una sorpresa a nostres estimats lectors donant dos articles de dos eminentes personatjes importants en las lletras y en la política.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 23

CONSUMS, CONSUMIDORS Y CONSUMITS.

Deu carros que passen... de llarch.

Tres patricons que no passen... si no pagan dret.